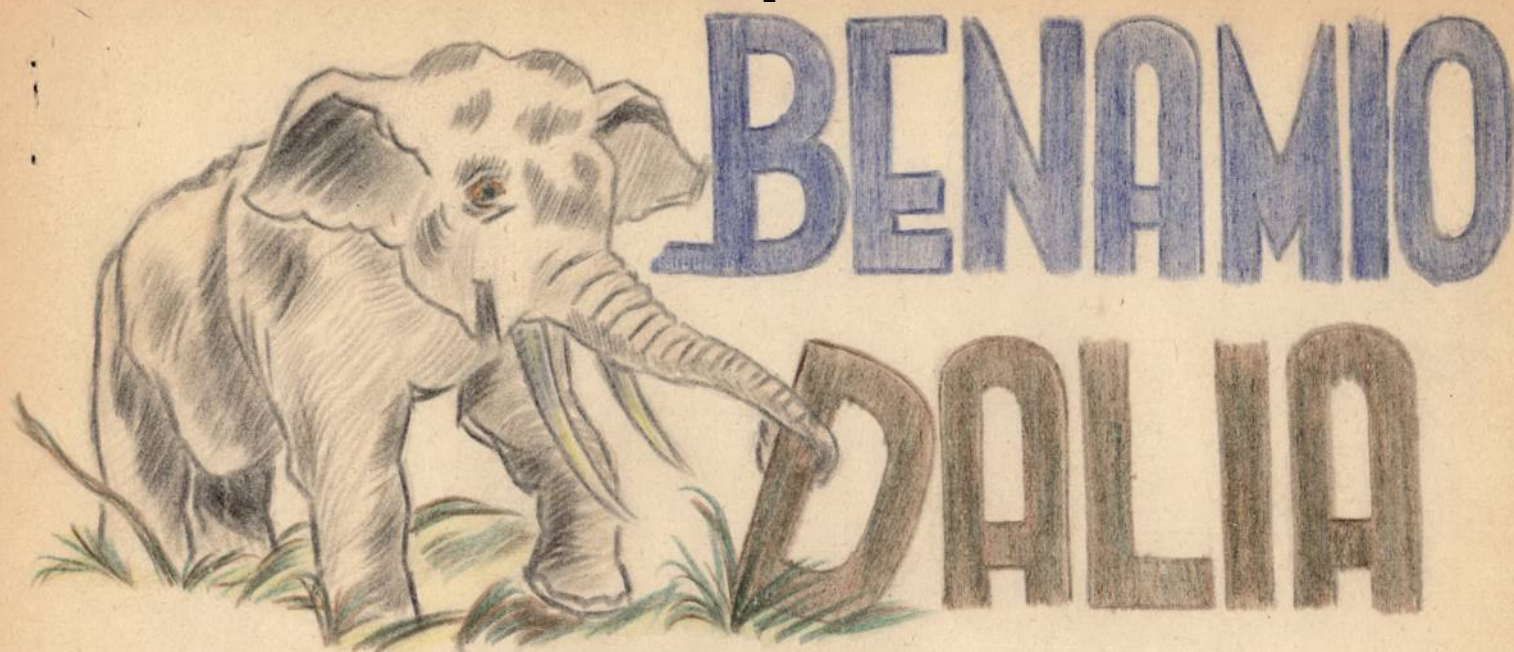

Chiemingo lietuvių sieninis laikraštis.

Nr.10 /22/.

Chiemingas, 1946.III.10.

II metai.

SUMIZERNĖJIMO LIGA

Visi esame matę tvenkinį, iš kurio neišbėga joks upeliūkštis nei griovelis. Čia vanduo stovi sustingęs, apkiautęs įvairiomis žolėmis ir tingiais, vos, vos paslenkančiais vabalais, kurie per dienų dienas sukiojasi be tikslo ir be jokios prasmės. Visas gyvenimas tokiam tvenkinyje yra apmires, apsileides, amžinai sustingęs. Bet kada nors šio pasaulėlio vaizdas turėjo būti kitoks, – judresnis, skaistesnis, tik laiko rūdys ir tvenkinio vietinė padėtis privedė prie tokio apmirimo ir mirtino nuobodulio. Panašiai esti ir žmonių gyvenime: kol yra nuolatinis darbas, veikimas, tol ir pats gyvenimas būna prasmingesnis, gražesnis, įvairesnis. Mes tokį gyvenimą leidome turėdami nuolatinį darbą, eidami pasiimtas parėigas. Tada surasdavome laiko ir naudingam laisvalaikio sunaudojimui, nestokodavo mums nė kasdienių pramogų. Taigi, taip buvo. Tuo tarpu mes leidžiame laiką, kaip tie aptingę tvenkinio vabalai; ir mes dabar slampinėjame per dienas iš kampo į kampa, iš vienos vietos į kitą ir nežinia ko lukuriuojame. Šio betikslio gyvenimo laikotarpiu mes griebiamės kiekvienos, nors ir mizerniausios pramogos. Čia, pav., tų mizerijų viršūnėje stovi nuolatinis kortavimas. Ir kortuojama kai kur iki mirtino nuobodulio: nuo ryto iki kito ryto ir vėl nuo pradžios, ir taip be galo. Tai yra tvenkinio vabalų ir kirminų, psichologinis pasireiškimas: nieko negalvoti ir kuo mažiau judėti. Dėl tokio nuobodaus veikimo arba, geriau pasakius, nieko neveikimo, galima iš proto išsikraustyti. Bet žmogus yra juk pagal Dievo paveikslą sukurtas padaras, kuriam duota galia rasti išeitį iš visokiausių padėčių ar nepa-

lankiausių apystovų. Tuo savo požymiu mes ir skiriamės iš kitų Dievo tvarkinių, tuo pačiu ir Pats Sutvėrėjas mums yra įsakęs tvarkytis kitaip, kaip paprasčiausi gyvūnai.

O gal šitokiose, kokiose dabar esame, sąlygose visai nieko padaryti negalima? Taigi, kad taip nėra! Reikia tik truputį gero noro, valios ir šiek tiek pasiryžimo.. Gražų pavyzdį mums visiems parodė keli mūsų stovyklos jaunuoliai /Dronsutavičius, Maskeliūnas Bolius, Matekovas ir kt./ savo iniciatyva ėmėsi dirbti krepšiniui lentas ir ruošti aikštelę. Štai, ir turėsime vietą naudingam laisvalaikio sunaudojimui. Čia pat reikia pastebėti kitų jaunikačių apkiautėjimą: prie darbo nematėme ponaičių: Koženiausko /jis specialiai buvo prašytas padėti dirbti/, Laukaičio, Tiškaus ir kelių kitų krepšinio megejų. Kai kiti dirbo, šie ponaičiukai tuo metu, mes spėjame, pylė proferansą arba irstėsi ežere. Tai nėra pagirtinas elgesys.

Jaunuoliai, nors dar ne visi, susirado sau užsiėmimą, bet ką veikia vyresnieji, ypač tie, ant kurių pečių gula didžiausia atsakomybė ir pareiga: kunigas, daktaras, mokytojai, teisininkai ir kiti, turį pakankamai žinių ir išmanymo vadovauti kultūriniam darbui ir kultūrinėms pramogoms? Gyvenant Mittenwalde buvo sudaryta atitinkama komisija kultūrinei veiklai, o kur šiuo metu ji dinga ir ką ji veikia? Tiesa, ir ten tą darbą nešė ne visi tos komisijos nariai, bet nors tiek buvo gera, kad įvairių projektų bei sumanymų būta. Tuo tarpu dabar, atrodo, mes esame apimti karštligės kaip daugiau patinginiauti, po ežerą pasiirstyti ar kur nors išeiti "gryno oro prisigerti". Ir tatai nepeiktina, bet "ne vien duona juk žmogus gyvas" todėl mes privalome kaip nors tą apkiautėjusi gyvenimą išjudinti, paįvairinti, paversti judriai tekančiu ir naudingus vaisius nešančiu. Pelyti negalima, neleistina ir, pagaliau, nedovanotina!

V-kas.

.....

Praeitame "Benamio Dalios" numeryje buvome įdėję p.J. Stačiūno atvirą laišką, kuriame autorius prašė p-lę Kinkaitę Eugen. paaiškinti, kuo remdamasi ji tvirtina, kad jis /p. Stačiūnas/ vokiečių kalėjime sėdėjęs už kažkokį kriminalinį nusikaltimą. /Redakcijai žinoma, kad p. Stačiūnas vokiečių buvo kalinamas už priešnacišką veiklą/. Į tą užklausimą p.Kinkaitė atsiuntė šitokią laišką:

"Karwendel" redakcijai.

Jei P.Gylytė neišskiria literatūros nuo kriminalinių nusikaltimų, tai P.Stačiūnas turi pasiaiškinti su ja, o ne su manim.

Eug.Kinkaitė

8.346.

Chieming a/See"

"Benamio Dalios" redakcija, būdama bešališka šiame reikale, pažymi, kad p-lės Kinkaitės atsakymas visai neliečia klausimo esmės, bet yra paprastas išsisukinėjimas. Redakcija siūlo stovyklos vadovybei imtis ši reikalą tvarkyti abiejų suinteresuotų pusių išsiaiškinimo keliu. "Benamio Dalios" redakcija daugiau vietos šiam reikalui nebeskirs.

Feljetonas

ŠEIVOKAS

APIE MODERNIŠKĄ PALANGOS JUZĘ

Katras, nors ir tris grašius yra gavęs gramatės, t.y. mokąs atmintinai abėcėlę arba suskaičiuojąs iki 10, tam tikrai pažįstamas mūsų rašytojas Valančius ir jo Juzė, siuvėjas iš Palangos, kuris šast-šast atmieruodavo ir čik-čak atkirpdavo. Iš tų visų prajovingų šast-čik-čak iš eidavo paprastai apatiniai avikailiai, viršutiniai baltiniai ir net šioks toks milalinis surdutas.

Taigi, gerbiamieji skaitytojai tenepyksta už šį plagiją tą, nes aš čia esu visai nekaltas. Iš savo pusės aš visuomet linkęs palaikyti ir pomirtinius draugiškus santykius su a.a. Valančium, bet anot Churchillio, faktas lieka faktu ir tai reikia dar šiais metais išsiaiškinti.

O kaltas, žinote, tas gyvasis Valančiaus Juzė, gimęs kažkur Užbimbaliuose, karpęs žirklemis Telšių ūkininkų surdutus, Jonavos rabinų jarmulkes ir Šiaulių davatkų, andarokus. Ir į Rygą nuvažiuodavęs beveik kiekvieną subatvakarį. Tik nelemto karo audra nutrenkė jį į gražiąją Vokietiją, vienan miestelin prie Izaro kranto.

Buvo tai kresnas vyrukas iš stuomens ir liemens. Mėgdavo dėvėti golf kelnes ir tamsų švarkelį, o kauliniu, rėmeliu, akiniais maskuodavęs gal per daug atsikišusią bulbinę nosį. Šiek tiek kenkdavo jam perdidelis lietuviškais lašiniaus užaugintas pilvas, kurį draugai kumščiais boksuodavo, norėdami jį nubausti. Šiaip turėjo rankas nagingas ir širdį geriausio širšių vaško. Bet niekur šio vaško nesutipėdė nei kokečių įkaite žvilgsniai, nei Magdžių geltonos kasos, nei miestelenių šilkuotos kojos ar trumpi sijonukai. Nepastėbėjo mūsų Juzė jų vilionių ir nesuprato jų slaptingą minčių, o tik šast-šast atmieruodavo ir čik-čak atkirpdavo ir šiu-

rum-šiurum siūdavo. Laimė ar nelaimė atvedė Juzę į Chiemingą. O čia gyvenimas siaučia uraganu: lordų balius, kaukių balius, lordų koncertas, kaukių koncertas po to uždaras balius, atdaras balius, paskui vėl balių koncertas, koncertų balius ir t.t.

Į tokį pusiau maišytą, kaukių ir bekaukių balių pateko ir mūsų Juzė. Nespėjo jo nė pro duris įžengti, kaip ji, kryžmai surėmė vieną išrinktos tautos dviejų karvių amžiaus senumo gražuolės žvilgsniai. O

amūras, tupėdamas tos gražuolės tamsiose akyse, tol svaidė vilyčiom, kol Juzės geriausio širšių vaško širdis ėmė tirpti ir, anot Duonelaičio, pavirto į nieką. Juzei než akiniai aprasojo. Po to prie jo prisistatė tos gražuolės tėvas, trys pusbroliai ir dvi tetulės: visi turėjo katinų kaukes. Jie, atjausdami jo krūtineje vykstančią dvylikos balų audrą, pasikvietė pas savo staliuką ir pasodino prie jų globojamos nežemiškos būtybes. Nesigailėjo jo Juzė tiems geriems žmonėms nei cigarečių, nei kramtomos gumos; mokėjo už alų ir už štamą.

Visą vakarą jis sukosi džaso sukūriuose, spausdamas prie savęs jos komplikotą krūtinę. Sukosi ir jam kažkas galvoje, kažkas tai griaužė vidurius ir drebino pakinklius. O jos vardas sukeldavo jame ypatingai svajingų vaizdų apie Mahometo haremu rojų ir Beöbbelso vyno bonkom ir nuogomis moterimis išpuostą pragarą. Jis tą vardą tardavo maž daug taip: iš pradžių pasigirsdavo gurgias garsas, panašiai lig atsukus vandentiekio kraną kai nėra vandens, paskui garsą e-e-e išrėkdavo maž daug kaip bliana paprasčiausia avis, po to D užkliudavo už garso V; čia jis sumykčiodavo ir padarydavo pauzą, kurios metu mašastine skepetaite nuo nacija pribaidavo i-I-yk.

Hedwig tėvelis, trys pusę priėmė į savo šeimos židinį, suteikdami teisę lankyti jų namus ir vaišinti juos visokeriopom amerikoniškom stiliaus dovanom bei šilkinėm kojiniėm.

Ir nebemieruoja šast-šast mūsų Juzė, ir čik-čak nebekerpa nei šurum-šurum nesiūva. Tik nuo ankstausrytelio trina šepečiu savo tamsų švarkelį, lygina savo kelines į keturius kantus ir vis skaičiuoja cigarečių ir kojinių atsargas. Taip

nusiėmęs akinius apšluostydavo stiklus dulkių bei rasos, ir po to kylančia intonasu pratarė: Suprask-Hedvig!

broliai ir abi tetulės iškilmingai

žuvo moderniškas Palangos Juzė.

"Vaikai, jūs būkite geri
Ir broliškai gyvenkit!
Aš ieškau užrašų knygelės,
Todėl ir jūs mane paremkit..."

"Benamio Dalia" ir "Karwendel" sveikina naująjį stovyklos komendantą.

J U L Y T Ė S D I E N O R A Š T I S .

/Tesinys/

Ketvirtadienis, 19...VII.9 d.

Užvakar ir vakar plušome pievose dorodami šieną. Dievulis nepagalėjo saulutės ir giedro dangaus, todėl šienas greitai džiuvo ir ji į daržines sugabenome kvepiantį ir žalią. Man ir šeimininkės pareigas eiti teko.

-Pratinkis, dukrele, pavaduoti mane, o ir tau vienai kada nors prisieis tvarkytis, -pasakė mamytė pavesdama man virtuvę.

-O aš pas mamytę visada gyvensiu, todėl pamažu įprasiu, -bandžiau spirtis.

-Tai jau kažin ar taip bus, -juokdamos pratarė tėtutis, -nė nepastebesime, kaip tu iš mūsų tarpo išslysi. Pasimaišys koks patinkamas berniukas ir užmirši mus, vaikeli...

Aš truputėlį net supykau už tokią tėvučio kalbą: man rodos, aš niekuomet negalėčiau nuo saviškių atsiskirti ir eiti pas svetimą vyriški gyventi.

-Kai aš tėvučiams pabosiu ir jie norės mane išsiųsti, tada iš čia išeisiu. -atsakiau ir emiausi darbo virtuvėje. O jis nėra lengvas ar paprastas: bėk šen, bėk ten, sutvarkyk, išplauk, nuvalyk, gamink tokius ar kitokius valgius. Bet jei reikėtų parodyti, ką esi padariusi, niekuo negalėtumei išdėti, -toks smulkmenišką bet kartu ir sudėtingas tas ruošos darbas. Dabar man aiškus tas "bobų darbas" ir jų nieko "neveikimas". Reikėtų vyrus leisti nors retkarčiais gaminti valgių, tada jie išmoktų vertinti šeimininkes. Tik nepajėgiu suprasti, kaip tos moterys suspėdavo viską padaryti, kurios tiek daug yra prirašiusios ar kitokių meno kurinių sukurusios? Tokios moterys turi turėti daug daugiau valios ir pasišventimo už stipriausio charakterio vyrus. Galvodama apie tokias moteriškes ir apie jų atliktus darbus, aš pati jaučiuosi stipri ir daug pajėgianti bei sugebanti. Aš tada svajoju kurti ka nors didingo, gražaus, kilnaus, žadinančio žmones būti gerais, broliškais; aš dažnai svajoju būti rašytoja, kaip daugelis lietuvių moterų: Žemaitė, Šatrijos Ragana, Lazdynu Pelėda, Čiurlionienė, Bite, Puidienė-Vaidilutė ir daugelis kitų. Aš svajoju dar geresnių kurinių sukurti, bet po tokiu minčių tuoju atklysta abejojimas, nes jei ką nors pabandau, vis ne taip išeina ir gana. Man kažko stokoja, o greičiausia aš visai neturiu gabumų kurybiniam darbui. Užtat skaitymas man yra maloniausias užsiėmimas. Todėl skaitau kur tik laisvą valandėlę sugriebusi. Jau daug esu įvairių knygų perskaičiusi. Mokslo metu paruošusi pamokas, tuoju imuosi kokią nors knygą ir lendu į nuošalų kamputį. Del to kitos mergaitės mane knygų erkę vadina. O aš tik šypsauisi iš tokio jų juokavimo.

Atostogų metu sunkiau gauti knygų, bet aš moku kombinuoti: susiklausinėju, kas kokią knygą turi ir gražiai jos paprašau. Dar nė vienas mano pažįstamas nėra atsisakęs man paskolinti. Karta mamytė buvo užėjusi pas klėboną ir čia prasitarė, kad aš mėgstanti skaityti, tada kunigėlis jai

pasiūlė pranešti man, kad aš pas jį užeičiau. Nuo to laiko aš pasidariau nuolatine jo bibliotekos lankytoja. Jis turi, iš tiesų, didelę biblioteką. Šiaudien, turgaus dieną, irgi buvau pas jį užėjusi. Padėkojau klebonėliui už puikią, mane tiesiog sužavėjusią mūsų rašytojo Vaičiulaičio knygą "Valentiną", o jis mane tuoju įleido į spintomis ~~perx~~ apstatytą ir knygomis perpildytą kambarį. Aš čia jaučiuosi kaip kokiame dausų pasaulyje. Pamažu žiūrėjau knygas, rinkausi jas, o kunigas patarinėjo man, pasakojė knygų turinį, vertingumą ir ką-ne-ką apie tų knygų autorius. Tuo metu atsidarė durys ir jose pasirodė jaunas kunigėlis.

-Prašau, prašau, mes turime viešnią, -pratarė klebonas, kai jaunuolis norėjo nepastebėtas pasišalinti.

Klebonas mus supažindino. Tai buvo jaunas klierikutis, leidžias pas kleboną vasaros atostogas. Mane klebonas jam perstė kaip rimtą, gabią mokinę, kuri, taip jis ir pasakė, "pralenks daugelį mūsų gabiųjų ir pagarsėjusių kultūrinės dirvos darbininkių." Man koku pasidarė dėl tokios klebono rekomendacijos ir dėl tokiu jo pagyrų. Žinoma, kaip visada tokiais atvejais, aš paraudau ir šypsodamosi pažiūrėjau į kukliai prieš mane stovintį būsimą Dievo tarną. Ir jo veide pastebėjau keistą paraudimą.

-Taip, vaikai, jūs esate būsimi Lietuvos darbuotojai, tik nepameskite turty, kuriais jus Dievas yra apdovanojęs, -pertraukė klebonas nejaukią tylą.

-Kokia, kunigėli, iš manęs gali būti darbuotoja?

-No, no-o, Julyte, nesiginčyk su manim. Aš žinau, kad tu daug gali pajėgti ir labai gabi esi. Man ne vienas tavo mokytojas tą yra sakęs. Aš ir pats jau gerokai tave pažįstu ir tavo gabumai man didelių vilčių teikia.

-Aš nieko nepajėgiu kaip reikiant padaryti, tik knygas skaityti.

-O kam mums dabar netiesą sakai? -klebonas juokdamas priėjo prie vienos spintos ir iš jos stalčiaus ištraukė praeitų mokslo metų mūsų klasės laistą laikraštėlį "Spinduliai", kuriuose buvo įdėtas ir mano vienas eilėraštukas;

-O čia kas, Julyte? Ar tavo kūryba? Gal gintis bandysi, a-a?-ir jis ėmė skaityti:

"Skaisčiausius spindulius į sielą savąją sukaupus
Tik tau, tėvyne, triusti žengsiu aš..."

Tikrai susigėdusi aš priėjau prie jo ir uždariau laikraštėlio ~~ir~~ atvertus lapus:

-Prašau, klebonėli, nesijuokite iš mano naivių minčių.

Klebonas garsiai nusijuokė, paglostė mano plaukus garbanas ir pasakė:

-Nesijuokiu, vaikel, ne; aš tik džiaugiuosi tavo skaisčiais jausmais. -Aš, paėmisi "Ritos laiškus", atsisveikinan su šeimininkais, o einant į namus prieš akis stovėjo lietusis klieriko veidas.

"KARWENDEL" KORESPONDENTO
NUOTYKIAI CHIEMINGE .

Norėdamas sužinoti tikrą mūsų kolonijos gyvenimo padėtį ir apie ją pranešti plačiajam pasauliui, "Karwendel" pasiuntė specialų korespondentą iš Mittenwaldo į Chiemingą.

Laimingai atvykęs į Traunšteiną ir laukdamas čia lėktuvo, kuriuo galėtų pasikasti į Chiemingą, korespondentas sutiko vienoje Traunšteino gatvėje netoli UNRROs štabo besisukaliojantį simpatišką poną, kurį užkalbines gavo išdomų atsakymą:

-Matote, ponas, gyvenu Chiemingo lageryje ir šiandien buvau atvykęs pas UNRROs direktorių prašyti, kad jis sulopytų man batus. Suplyšo, žalčiai, ir gana. O dukters ir žmonos taip pat visai baigiasi. Ponas direktorius patarė man apžiūrėti patogią vietą batų lopymo fabrikui statyti, tai dabar ir ieškau tokios, - tikiuosi, kad mane patį paskirs to fabriko direktorium. Ten, Chieminge, gyvenimas prastokas: maža

su iniciatyva žmonių, todėl aš pats pirmasis emiausi pareigos pasirūpinti savimi, nes asmeniškai einant visada daugiau galima laimėti, - taip išdrožęs ponas apsisuko ant pusaulinių batų užkulnių ir nužėgliavo toliau žvalgytis. O korespondentas, negavęs specialaus lėktuvo nei limuzino, nes neturėjo pakankamai markių mokėti už pravažiuotą kilometrą po 50 Rm, kaip daro Džiorčas, į Chiemingą atžygiavo pėsčias ir atsidūrė prie žvejų laivelio prieplaukos. Jau buvo gerokai sutemę, bet prieplaukėlėje gyvenimas virė: du narės lietuviai krestinėliu graibė iš vandens spalvų didumo žuvelės ir pylė jas į maišą.

-Vyručiai, - užklausė korespondentas, - ką veiksite su šituo maigliu?

-E-e-e, pons, tur būt prekybinės gyslelės neturite. Mes šitas žuvelės pardavinėjame lagerio moteriškėms už cigaretes. Čia yra mūsų geriausios cigarečių kasyklos.

-O ar šitoje vietoje nedraudžiama žvejoti?

-Didelio daikto, kad draudžiama, juk dabar tamsu ir niekas nemato, - atsakė di-

desnysis iš naujo merkdamas į vandenį samtelį, o mažesnysis tik tyliai nusijuokė ir šviesiai užibino savo prožektorius.

Korespondentas į Chiemingo lagerį atkiutino pusiau-
naktyje ir tiesiog užkropino ant aukšto ūgio vyriš-
kio.

-Mielas pone, gal galėtumėte man nurodyti gera žmo-
gu, pas kurį galėčiau iki ryto prasnausti? Esu "Karwen-
delio" korespondentas.

-Malonu, labai malonu, prašau pas mane - galėsite per-
nakvoti. Esu lagerio komendantas.

Korespondentui net pakinkliai sulinko. Juk jis bu-
vo nutaręs, taip sakant, in kognito viską išuostinti,
ti, o čia, bra, tiesiog ant komendanto pataikė.

-Atsiprašau, labai atsiprašau, ponas komendante,
aš jau kaip nors palangėje prasnausiu. O ta pro-
ga, jūsų ekscelencija, gal malonės man ką nor-
pasakyti apie lagerio gyvenimą, žmones, ateities
planus. Labai būsiu dėkingas...

-Taip, taip, tvarkomės pamažu, žmonės geri,
rūpestingi. Šiandien susirinkime nutarta ne-
reikalingose vietose nepilti pamazgų ir ne-
mesti atmatų. Na, o apie ateities planus nie-
ko - tamstai negaliu dabar pasakyti, nes Trau-
šteine pamiršau užrašų knygelę, o ten ją pa-
čiupo toks berniukas ir sukappė. Gaila, bū-
čiau Tamstai viską išdejęs.

-Dėkui, ponas komendante, dėkui, atsiprašau,
labai malonu... -traukdamasis atatupstas korespondentas dingio
tamsoje ir kiek laiko slankiojo palangėmis klausydamasis
pliotkų. Pagaliau nuvargęs išliukino į vieno barako koridorių
ir jo kamputyje susirangęs užsnudo. Bet jo sapnus išblaškė už-
puolęs jį nepertraukiamas čiaudulys. Korespondentas vos, vos
išropojo iš dezinfekuojamo barako ir atsidūręs dienos švieso-
je, išvydo švaros brigadą rankiojančią šipulius ir visokias
atmatus, o tarp I ir II barakų pamatė grupelę moteriškių, ku-
rios iš kanalizacijos šulinio su bliūdais kažką graibė.

"Va, ir čia žvejojama," nusprendė korespondentas ir prisiar-
tinęs prie žvejybos vietos užvedė pokalbį:

-Labas rytas, poniutės, kaip sekasi žvejyba? Gal ir tamstyte
dabar gaudomas žuvis už cigaretes pardavinsite?

-Mes ne poniutės, bet panelės - lakštingalos balseliu
išgiedojo nedidelio ūgio besparnis angelėlis.

-Vakar komendantas ėsake į šituos šulinius
tik skystą vandenį pilti, o mes per neatsar-
gumą ir šepetį imovėme, -paaiškino kita.

Tuo momentu lakštutė džiūgiai sučiulbo
ir ištraukusi murziną šepetį, dingio ba-
rake, o korespondentas nuėjo į kalvelę
pasikalbėti su ponu daktaru, kuris, pa-
sikvietęs pagalbos mažąją Jurytį,
tampė baslius ir vielas naujam
"Karwendelio" siustuvui.

-Malonu, daktare, kad jūs "Karwendeliui" anteną itaisysite. Be antenos labai prastai veikia siustuvai, -iki ausų išsišiepęs gerinosi korespondentas.

-Mielas pone, aš su jokiais "Karwendeliais" neturiu reikalų. Man yra svarbesnių daiktų.

-Taip, taip, ponas daktare, suprantu. Gal ką nors ir man papasakosite apie jūsų šio lagerio sanitarinius planus?

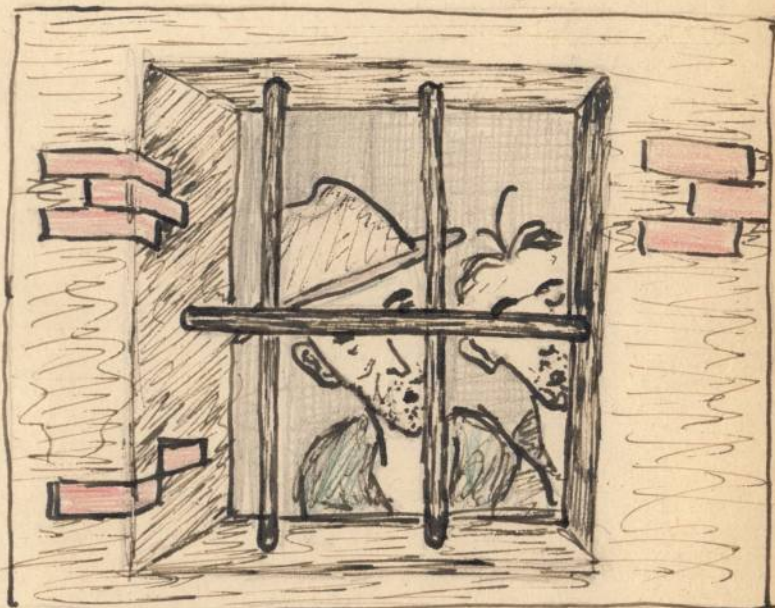
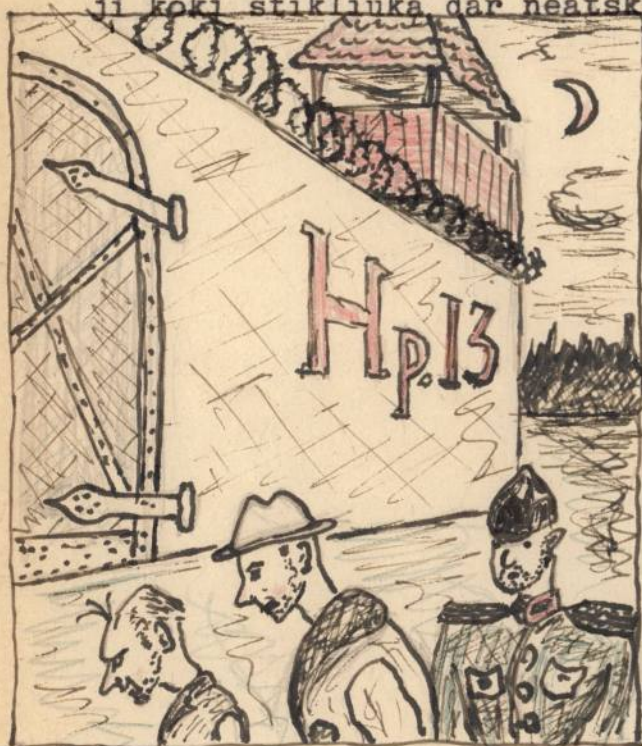
-Neturiu ką pasakoti, mielas. Lageris, kaip matote, stovi aukštumoje....

-Bet, daktare, dabar tik mudu aukštumoje, o lageris ant pelkės, -bandė savo išmintį pademonstruoti korespondentas.

-Ne, mielas, netiesa, čia visur aukštuma ir higieninės sąlygos geros. Viskas tvarkoje: oras, miškai, kalnai, o svarbiausia - ežeras. Gyvename, kaip rojuje. Va... Atsiprašau, Tamsta, aš skubu. Juryti, tempkime greičiau anteną, -jau saulutė rodo, plauksime į ežerą.

-Ponas daktare, gal žinote, kur čia kokį gūrkšnėlį karčiosios butų galima išuoštyti. Dujos nakties metu išgraužė nosį, -noriu pasigydėti, -dar kartą bandė daktaro kantrybę korespondentas.

-Aš svaigalu niekuomet negeriu, pone, ir prašau man tokiais niekais galvos nekvaršinti. Kreipkis pas tą poną, kuris į samagoną priverčia vandens ir paskiau jį pardavinėja savo kaimynams po 350 Rm literį. Gal gausi pas jį kokią stiklinuką dar neatskiesto. Sudiev, vyre, viso labo!

Visi juk žinom, kaip tenai dedas
Ir kokia laisvė ten viešpatauja; -
Margo ir Kiki, štai, irgi vedas,
Kur milijonai kasdien keliauja.

Nuo Mittenwaldo ligi belangės
Mūsų bičiuliai ténukeliavo.
Taip šitų vyrų nuotyčiai baigės,
Už šitų virbų tės amžių savo.

P.S. Kitame numeryje pradėsiu me spausdinti naujų nuotykių mėgėjų išgyvenimų seriją.

Ich tanze mit dir in den Himmel hinein,
In den siebenten Himmel der Liebe...

"Karwendel" fotoreporteris užfiksavo vieną momentą iš mūsų stovyklos šokių meisterių vakaruškių, vykstančių lagerio valgyklos patalpose.

"B E N A M I O D A L I O S " Redakcijos

P R A N E Š I M A S .

Traunšteino apylinkės UNRROs direktoriaus įsakymu nuo šio laiko mūsų sienlaikraščio visa medžiaga turi būti verčiama į anglų kalbą ir pateikiama direktoriui patikrinti; kadangi dabartiniu metu šis reikalavimas mums yra neįmanoma įvykdyti, todėl "Benamio Dalios" leidimą esame priversti laikinai sustabdyti.

Šią progą mes nuoširdžiai dėkojame visiems mūsų sienlaikraščio skaitytojams ir labai atsiprašome visus tuos, kurie jautėsi kada nors per skaudžiai "Karwendelio" paliesti. Tebūnie leista mums čia pasakyti, kad niekuomet "Benamio Dalia" su savo nuolatinio palydovu - "Karwendeliu" neturėjo tikslo kam nors asmeniškai pakenkti ar ižeisti, o vyriausias tikslas buvo iškelti mūsų visų klaidas, kad ateityje jų išvengti galėtume ir kad lietuvių vardo verti būtume. Žinome, kad daugelis skaitytojų liūdės dėl šios našienos, bet bus ir tokių, kurie slapta patenkinti šypsosis. Tegu viskas eina savo keliu, o mes šventai tikime, kad "Benamio Dalia" dar prisikels, ir kad jos iki šio laiko nueitas kelias mūsų kolonijoje savo pėdsakus ilgokam laikui paliks ir tie pėdsakai bus sviesos ženklai mūsų tremtinių gyvenime.

Visų labiausia dėkojame gausiam mūsų laikraščio bendradarbių būriui, nepaprastai lengvinusiam sunkų redakcijos darbą.

Mūsų ir visų skaitytojų vardu didžiausią padėką reiškiamo laikraščio dailininkams - karikatūristams ir iliustratoriams: Motiejui Brazauskui, Juozui Brantui, Vytautui Bučiui, Zigmui Gaveliui, Pranui Saveniui ir Lydijai Jasinskienei;

Feljetonistui Šeivokui - Jonui Stačiūnui,

Lyrinės ir humoristinės poezijos kūrėjams: Vilei Valiūnaiti, Zigmui Gaveliui, Jonui Simanskiui, Vytautui Bučiui, Vincui Valiūnui, ir Kaziui Lukešui;

Prozos ir "Karwendel" medžiagos tiekėjams: Dunduliui - Pranui Ališauskui (gyvenančiam Bamberge), Vincui Kačinskui, Raimondui Čekanauskui, Ireniui Krasauskui, Zigmui Gaveliui ir visiems kitiems dėkui, dėkui, bičiuliai brangūs!!!

Skaitytojams ir bendradarbiams, atsisveikindami ir dėkodami, nesakome sudiev, bet iki malonaus susitikimo atnaujintoje "Benamio Dalioje"!

Redakcijos vardu: Jonas Palubeckas (Z. Piš),

ir

Jurgis Jasinskas (V-kas)

Chieming,

1946 m. kovo mėn. 11 dieną.